

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ R. T.**, bývajúceho v B. a **2/ M. T.**, bývajúcej v B., oboch v dovolacom konaní zastúpených Mgr. V. Š., advokátom v B., proti odporcovi **Slovenskej republiky - Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Bratislava, Chlumeckého 2, o zaplatenie 199, 16 € (6 000 Sk) s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 16 C 198/2008, o dovolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2009, sp. zn. 4 Co 63 /2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľov **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II (súd prvého stupňa) rozsudkom z 26. novembra 2008 č. k. 16 C 198/2008 - 56 zamietol návrh na zaplatenie 6 000 Sk (199, 16 €) s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Dospel k záveru, že návrh navrhovateľov nie je dôvodný a nemá oporu v zákone. V konaní nebolo sporné, že navrhovatelia podali 24. 8. 2007 návrh na vklad kúpnej zmluvy (zaevidovaný pod číslom V-X), pričom zaplatili správny poplatok vo výške 8 000 (za rozhodnutie o vklade urýchlene do 15 dní), namiesto 2 000 Sk (za návrh na začatie konania o povolení vkladu práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností). Taktiež nebolo sporné, že katastrálny úrad konanie o návrhu na vklad prerušil 4. 9. 2007 a následne po odstránení väd podania vklad 14.9.2007 povolil. Súd bol toho názoru, že ak navrhovatelia pri doručení návrhu na vklad zaplatili správny poplatok vo výške 8 000 Sk, požiadali tým o rozhodnutie v urýchlenom konaní a to v lehote 15 dní. Peňažné plnenie, ktorého sa voči odporcovi

domáhali titulom náhrady škody, nepredstavuje podľa súdu majetkovú ujmu navrhovateľov spôsobenú nesprávnym úradným postupom katastrálneho úradu. Mal za to, že majetok navrhovateľov sa nesprávnym postupom katastrálneho úradu nezmenšil, keď zaplatenie správneho poplatku je povinnosťou uloženou zákonom, ktorá má charakter jednostrannej povinnosti, preto ak navrhovatelia správny poplatok zaplatili pri podaní návrhu na vklad, ktorým sa správne konanie začalo, nemohlo to vyvolať a spôsobiť nesprávny úradný postup. Vec posúdil pri aplikácii zák. č. 514/2003, 165/1995, 145/1995 Z. z. a § 420 ods. 1 a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Výrok o trovách konania odôvodnil aplikáciou § 142 ods. 1 O. s. p. s tým, že odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli.

Na odvolanie navrhovateľov Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) rozsudkom z 9. decembra 2009, sp. zn. 4 Co 63 /2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali navrhovatelia dovolanie, v ktorom navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Uviedli, že dovolanie je prípustné a odôvodnené vadou konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., keďže sa im ako účastníkom konania postupom súdu odňala možnosť pred súdom konať; túto vadu videli v nedostatku riadneho odôvodnenia rozsudku. Uviedli, že „právne aj skutkové závery vyslovené v dovolaní napadnutom rozsudku sa javia ako svojvoľné a úplne popierajúce zmysel a účel príslušných právnych noriem, aplikované boli právne normy zjavne sa nevzťahujúce na prejednávanú vec, pričom súd úplne opomenul ústavné aspekty vecí“. Zároveň uviedli, že „rozhodnutie odvolacieho súdu tiež trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.“. Podľa dovolateľov súd založil svoje rozhodnutie na hrubom zjednodušení, keď ničím nespochybnené, chronické a vopred deklarované prierahy v katastrálnom konaní, ktoré boli nielen hlavnou, ale doslova jedinou príčinou vzniku škody, označil za hypotetickú otázku, ktorou sa odmietol zaoberať. Dovolatelia uviedli, že z hľadiska kauzality jedinou vonkajšou aj vnútornou príčinou zaplatenia zvýšeného správneho poplatku bolo chronická a vopred deklarovaná nečinnosť S., v dôsledku ktorej museli vynaložiť 6 000 Sk.

Odporca vo vyjadrení na dovolanie navrhol dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolanie navrhovateľov vzhľadom na uvedený záver (zistenie) môže byť procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania; ak v konaní došlo k procesnej vade vymenovanej v tomto

ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie, proti ktorému inak dovolanie prípustné nie je.

Vzhľadom na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu – vytýkanú nesprávnosť (nedostatok), ktorej sa mal dopustiť odvolací súd, zameral sa dovolací súd osobitne na otázku, či postupom odvolacieho súdu nebola navrhovateľom odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou prípustnosti podaného dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej (potvrdzujúceho rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na zaplatenie 6 000 Sk, t. j. 199, 16 €) z hľadiska namietaného nedostatku odôvodnenia tohto rozhodnutia (ako aj predchádzajúceho mu zamietajúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa), teda či je tu tvrdený nedostatok odôvodnenia a ak áno, či napĺňa znaky odňatia možnosti navrhovateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Dovolatelia namietali nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozsudku vo veci samej – potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí ich návrhu na zaplatenie 6 000 Sk. Vytýkali odvolaciemu súdu „právne aj skutkové závery vyslovené v dovolaní napadnutom rozsudku“, ktoré podľa dovolateľov „sa javia ako svojvoľné a úplne popierajúce zmysel a účel príslušných právnych noriem“, že „aplikované boli právne normy zjavne sa nevzťahujúce na prejednávajúcu vec“ a že „súd úplne opomenul ústavné aspekty veci“.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia má spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto

ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Dovolací súd je názoru, že odvolací súd a súd prvého stupňa dostatočne odôvodnili svoje rozsudky vo veci samej - ohľadom zamietnutia návrhu na zaplatenie 6 000 Sk.

Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku (odôvodnení) sa zaoberal konkrétnymi okolnosťami, za ktorých došlo k zaplateniu správneho poplatku 8 000 Sk navrhovateľmi a vychádzajúc zo zisteného (opísaného) skutkového stavu veci nestotožnil sa s právnou argumentáciou navrhovateľov, keď vec právne posúdil tak, že navrhovateľom nevznikla tvrdená škoda (ich majetok sa nezmenšil nesprávnym úradným postupom katastrálneho úradu) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vo svojom rozsudku (odôvodnení) odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Odvolací súd k správnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 219 ods. 2 O. s. p. uviedol aj svoje posúdenie (doplnenie), pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne a to, že v danom prípade nebolo možné hľadiska použitia zákona č.514/2003 Z. z. predbežne riešiť hypotetickú otázku tak, ako sa toho domáhali navrhovatelia, teda že ak by nezaplatili zvýšený správny poplatok, nebol by katastrálny úrad ich návrh na vklad vlastníckeho práva vybavil v zákonnej lehote.

Že podané zdôvodnenie napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k tvrdenej ujme navrhovateľov - že táto im nevznikla, navrhovateľom nestačí, že ho považujú za neúplné a že zjavne nastoľujú (požadujú) ešte ďalšie rozvádzanie či precizovanie alebo detailizovania tohto celkom jasného záveru súdu, nič nemení na tom, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z hľadiska odôvodnenia vyhovel požiadavkám na zákonné rozhodnutie.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, vychádzajúci z rozsudku súdu prvého stupňa, stručne zachytil stanoviská oboch procesných strán v prejednávanej veci - obsah odvolania a návrh odporcu, výsledky z vykonaného dokazovania s poukazom na príslušné aplikované zákonné predpisy, pričom jeho odôvodnenie v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. ako konštatujúce správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa opieralo sa o tieto dôvody /odkázalo na ne/. V týchto dôvodoch je zachytený aj právny záver o nedôvodnosti návrhu na začatie konania. Okrem toho – ako už bolo spomenuté – odvolací súd dôvody súdu prvého stupňa aj doplnil na zdôraznenie správnosti potvrdzovaného rozhodnutia o ďalšie dôvody. Právny záver je stručne a jasne vysvetlený (dovolací súd sa jeho správnosťou nezaoberal, keďže neskúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ale len prípustnosť dovolania). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré

odkazuje, nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2, § 211 ods. 3, § 219 ods. 2 O. s. p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľov.

Navrhovatelia dovolanie odôvodnili aj tvrdením, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

K dovolateľmi namietanému nesprávnomu právnomu posúdeniu veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) treba uviesť, že dovolací súd môže k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode pristúpiť až (iba) vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Nesprávne právne posúdenie veci je (obdobne ako tzv. iná vada podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci (ani tzv. iná vada) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. I keby tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, a o takýto prípad v tejto právnej veci nešlo.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené

v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľov podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.); v dovolacom konaní mu však žiadne trovy nevznikli, preto dovolací súd mu náhradu trov tohto konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júna 2010

JUDr. Jana Bajánková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Hrčková Marta